

HORKAY HÖRCHER
FERENC

Decemberi béke

*Foltos hólepel az erdőn,
alóla kivillan a meztelen bőr:
görcsös gyökerek közül
elmosta a földet a hólé,
kinyílik a fa kérgének sebe.*

*Ritkuló fogsor a szádban,
mint a ritkított erdő: fáj
a szemnek. Hiába söpör
végig a táj arcán a tél
erőtlen napsugara, baj van.*

*Törékeny béke december
közepén a szívemben, fák
közt suhanó kísértet, alig
zördülő mozgás, ahogy
őz illan át a tar tisztáson.*

*A végtelen számok foglya
vagy. Fekszik az avaron
a letört ág, az agancsát vesztett
szarvasgím a holdra les,
bőgése visszhangtalan.*

*Hol vihar verte az erdőt,
most kopasz úr, sápadt láng.
A korhadt fatörzsben lakozó
állat nyugtalan, várja a
tavaszi nap szárító sugarát.*

*A füvek az avar mélyén
alszanak. A barlang ölén
homály, otthonos meleg,
hamu alatt megőrzött fény.
Titkaid túlélnek minket is.*

Búcsú Amerikától

*Elment az idő. Mindig így
történik, bármennyire nem hiszed,
nem akarod, ez történik veled.
Veled. Az utolsó héten leesett
a hó, hatalmas szélvihar viszi-
fújja a kupacokat, öreg barátod
csak csoszogni mer, hatalmas,
idomtalan kucsma a fején,
nem fogadja el a segítséged.
Te indián sapkát húztál,
lemész a tóhoz a sötétben,
az ember nagyságú betlehemnél
fuldokló sírás tör rád, röviden,
ugatásszerűen, aztán letérdelsz
a havas térdeplőre, imádkozol.
A bűneid mind veled vannak,
ezt jelzed Istennek. Megköszönöd,
hogy veled volt életedben.
Végül az őzt elengeded.*

Menekültek a hóhatár felett

*Két napon át szakadatlanul
esett a hó. Ezalatt a társaság
a túristaház padlásán megbúvó
teremből ki sem mozdult,
nappal a hó, este a hold
fénye mellett verseket
olvastunk rituális mormolással,
mint szerzetesek rorátén,
a menedékházból úgysem
menekülhettünk, mindent
körbeölelt a puha végtelen.*

